

— Не искашъ? — Тука ковачътъ се стъписа замисленъ, примигна бързо, безсмислено и добави:

— Добре, азъ самъ ще пия.

— Пий.

— Е, какво . . . ще пия . . . , тежко ми е, но не мисля . . . м-м . . . И . . . а и ти не мисли, още много не ти остава.

— Не мисля . . . даже!

— Така . . . не мисли . . . тоя дяволски кръгъ ще мине и презъ тебе . . . недоглеждашъ и ти . . .

Витанъ, недоумѣващъ, го загледа вторачено.

— А, страхъ те е, хи-хи! — глухо, вътрешно се изсмѣ ковачътъ. — Признай се, страхъ те е . . . нали? . . . м-м . . . — и, следъ като помълча малко, продължи на себе си, — и ти ще умрешъ, казва . . . да, да . . . и ти, казва . . . Вървишъ изъ тъмния сокакъ . . . ей така . . . правъ, казва . . . — тука той се изправи, не се сдържа, олюлъ се и пакъ седна, — . . . ей така . . . правъ, самъ . . . м-м . . . и нѣкой те дебне . . . сѣнката ти, казва, злото . . . кривнешъ . . . м-м . . . и, то по тебе . . . а? . . . Ти байно, казва, въ дънъ земята да се скриешъ и тамъ ще те намѣри . . . а? — печално отсѣче, гаврътна отъ четвъртчето и продължи: — Ще умрешъ, казва . . . нека, азъ не се боя, страхливитѣ не ги обичатъ женитѣ . . . азъ . . .

— И азъ ще умра . . . вѣрвашъ ли? — изрече Витанъ, като протегна ржката си.

— Не, ти имашъ здрава, чиста душа . . .

— А ти?